

«Επιθυμία μου είναι να μην εστιάσει ο θεατής στην οφθαλμολαγνεία της κλειδαρότρυπας, αλλά στη μορφή, δηλαδή στη ζωγραφική», λέει η Ειρήνη Ηλιοπούλου για τη σειρά έργων της που εκτίθεται στην Genesis Gallery

ΤΟΥ ΓΙΩΡΓΟΥ ΜΥΛΩΝΑ

“**Η** επιθυμία είναι άνοιγμα στη ζωή», μου λέει η Ειρήνη Ηλιοπούλου και νομίζω ότι έτσι μπορεί να ιδωθεί και η έκθεσή της με τίτλο «Ερωτικά» στην Genesis Gallery (Χάρητος 35, Κολωνάκι). Η ερωτική πράξη σε όλη της την ένταση πρωταγωνιστεί σε αυτή την ενότητα έργων, που μοιάζει με δοξαστικό του χρώματος. Της ίδιας της ζωής. Φυλαγμένα σε ζωγραφικά μπλοκ την τελευταία πενταετία, τα αρχικά «άσεμνα» σχέδια με μολύβι πυροδότησαν ακουαρέλες παραφοράς στα όρια του ρεαλισμού και της αφαιρέσεως. Ζευγάρια ερωτικά στον λευκό κάμπο, μέσα από μια έκρηξη

Εκθεση

ΤΑ ΧΡΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΑ ΣΤΗ ΧΑΡΙΤΟΣ

χρωματική έρχονται να ορίσουν, όχι απλώς την ερωτική πράξη, αλλά τη δημιουργία. Και δεν απέχει από αυτό που η ίδια ομολογεί, δηλαδή ότι «η ερωτική και η καλλιτεχνική ορμή έχουν την ίδια ρίζα».

Το σκίτσο που «βασάνισε» την Ηλιοπούλου δεν είναι μόνο η «συναίσθησις», η από κοινού δηλαδή λειτουργία όλων των αισθήσεων κατά την ερωτική πράξη, αλλά και ο τρόπος με τον οποίο μπορεί η συναίσθησις να εκφραστεί εικαστικά. «Επιθυμία μου», λέει, «είναι να μην εστιάσει ο θεατής στην οφθαλμολαγνεία της κλειδαρότρυπας, αλλά στη μορφή, δηλαδή στη ζωγραφική». Για τον σκοπό αυτό η ζωγράφος επικεντρώθηκε στο απόλυτο της ερωτικής πράξης κι αγνόησε τον περιβάλλοντα χώρο. Το ζευγάρι, το αφοσιωμένο στη συνεύρεσή του, θα μπορούσε να ιδρώνει οπουδήποτε. Έτσι, η ευαίσθητη δημιουργός μετέτρεψε αυτό το πανηγύρι των αισθήσεων, αυτό τον μικρό θάνατο, σε πολύχρωμες, ρευστές ακουαρέλες.

«Παρά την εξαιρετικά επιτυχή ζωγρα-

φική απόδοση της προοπτικής και των όγκων, όλα βρίσκονται εκτός χώρου και χρόνου ενσωματωμένα σε υπαινικτικά ή ανύπαρκτα περιβάλλοντα. Παντού επικρατεί μια έντονη ερωτική ατμόσφαιρα και η καλλιτέχνις καταφέρνει δεξιοτεχνικά να επικεντρώσει το βλέμμα του θεατή μόνον στην κεντρική θεματική, την ίδια την ερωτική πράξη, αφήνοντας έτσι εύλογα περιθώρια για μια προσωπική πρόσληψη και προσέγγιση της εικονογραφίας της, μέσα από τη σφαίρα της δικής του φαντασίας και των συνειρμικών αισθημάτων του» περιγράφει ωραία η επιμελήτρια της έκθεσης Λουίζα Καραπιδάκη.

Πού σταματάει η τέχνη κι αρχίζει η πορνογραφία; Είναι μια λεπτή γραμμή όπου η αξιούνη του καλλιτέχνη κρίνεται από την ποιότητα της αναπαραστατικής του δύναμης. Αλλωστε, όπως μου λέει η Ηλιοπούλου, «η ένταση της επιθυμίας δεν μπορεί να απεικονιστεί ως φιγούρα, ούτε ως φαντασίωση. Ξεπηδά από τις αναιρέσεις, τις διορθώσεις, τις αλλαγές, τα κενά, την ένταση της γραμμής

και του χρώματος και είναι ενεργός σε όλα τα σημεία του οπτικού πεδίου».

Στην τέχνη ο άνθρωπος απελευθερώνεται, ανοίγοντας διάλογο με την αιωνιότητα. Αντίστοιχα, στον έρωτα μπορεί να ζήσει μια ένδοξη απελευθερωτική στιγμή, σωματικά και ψυχικά. Και στα δύο, λοιπόν, η ζωγράφος βρίσκει κοινή ρίζα όταν μου λέει ότι «ο σεξουαλικός πόθος είναι αφύπνιση του

**ΦΥΛΑΓΜΕΝΑ
ΣΕ ΖΩΓΡΑΦΙΚΑ ΜΠΛΟΚ
ΤΗΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΠΕΝΤΑΕΤΙΑ,
ΤΑ ΑΡΧΙΚΑ «ΑΣΕΜΝΑ» ΣΧΕΔΙΑ
ΜΕ ΜΟΛΥΒΙ ΠΥΡΟΔΟΤΗΣΗ
ΑΚΟΥΑΡΕΛΕΣ ΠΑΡΑΦΟΡΑΣ
ΣΤΑ ΟΡΙΑ ΤΟΥ ΡΕΑΛΙΣΜΟΥ
ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΦΑΙΡΕΣΗΣ**

αρχέγονου. Στην τέχνη, η κληρονομική σοφία γίνεται ανάμνηση προσωπική, συνειρμός με το κατάδικό σου παρόν, παλιννόστηση των δυνάμεων από τα γήινα βάθη».

Ο δημοσιογράφος Νίκος Μαστροπαύλος στον συνοδευτικό κατάλογο της έκθεσης παρατηρεί ότι «δεν υπάρχει αφανής, αλλά φανερός, εκδηλωμένος έρωτας. Καθώς τα υδροχρώματα ρέουν επάνω στο σχέδιο, “λιώνουν” τα πρόσωπα, ενοποιούν τα κορμιά, σκεπάζουν με ένα πολλά υποσχόμενο χρωματιστό σύννεφο τις ομιλούσες έντονα λεπτομέρειες, μετουσιώνοντας τον ρεαλισμό της γραμμής σε ατμόσφαιρα. Τα χρωματισμένα το 2017 και το 2018 σχέδια κερδίζουν σε οικειότητα και πάθος, παραμένοντας «άσεμνα», που πάει να πει ειλικρινή».

Τα ειλικρινή σχέδια της Ηλιοπούλου, βγαλμένα από ένα εικαστικό ημερολόγιο ζωής με θέμα τον έρωτα, δεν λειτουργούν ηδονοβλεπτικά, χορταίνοντας το βλέμμα του θεατή. Είναι εικόνες που πετυχαίνουν κάτι βαθύτερο: τη συγκίνηση.

